

nuda tolerare possit, non tamen eadem expresse concedere potest. Ratio diversitatis in aprico est: nam quod alteri facere non licet, id ei etiam expresse concedere non licet: talisenim concessio arguit consensum & approbationem, adeoque causam moralem. At verò posse imo debere interdum Majestatem vitia quædam in Rep. mali majoris metu tolerare, affatim demonstravit summus noster Politicus Dn. D. Conringius. in lib. *de pace perpetua hypoth. 1.*

XIIX. Cæterum personæ, quibus duellum perficitur, in duplici sunt differentia; illæ enim sunt vel principales, vel adjutrices. Principales plerumque duæ sunt, altera Provocans, Provocata altera. Quamvis vero vi nominis & vulgò Provocans is dicatur, qui alterum ad Duellum provocavit: sapientum tamen iudicio is meritò Provocans habetur, non tam qui provocavit, quam qui prior injuriam intulit, & sic quandam quasi necessitatem alteri ad duellum provocandi dedit. Quò spectat illud Aristotelis 5. Nicom. 8. §. 26. & seqq. *Quapropter rectè quæ per iram sunt facta non putantur de industria. Non enim talium autor & causa est is, qui iratus facit, sed is, qui lacescit atq; irritavit. Ob injuriæ enim speciem animo objectam ira commovetur. Confer l. 3. D. de injuriis. Hinc in legibus Academiae hujusita expresse cautum: qui convitiis aut contumeliosis dictis rixæ causam dedit, quasi prior manu laeserit, habebitur.*

XIX. Præter Provocatum & Provocantem dantur duellorum etiam administri & adjutores, qui vel inter-nunciorum vel arbitrorum munere funguntur & vel al-
teri